

Τα πολλαπλά πρόσωπα της κοινοβουλευτικής αριστεράς και ο "μύθος" της αλλαγής, ή αλλιώς όταν οι μάσκες πέφτουν...

Ενας ακόμα κρατούμενος νεκρός στις φυλακές Δομοκού επειδή του αρνήθηκαν την ιατρική περίθαλψη, και αντι για νοσοκομείο που ζητούσε κατέληξε στο πειθαρχείο. Άλλος ένας άνθρωπος νεκρός που ο θάνατός του δεν χωράει στα δελτία ειδήσεων, που ο θάνατός του δεν είναι τραγικός όπως αυτών που φορούν στολή. Ενας ακόμη νεκρός στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του ελληνικού κράτους, από τότε που το φόντο άλλαξε και από γαλάζιο, έγινε παρδαλό. Με αριστερό υπουργείο δικαιοσύνης, οι κρατούμενοι πεθαίνουν στις φυλακές και οι απεργοί πείνας εξοντώνονται, γιατί η νέα εξουσία, δε θέλει να αποδυναμώσει τα εργαλεία καταστολής του κράτους που μόλις παρέλαβε. Ετσι στέλνει την αριστεροσοσιαλδημοκρατική (σούπα) ρητορική της στα σκουπίδια της ιστορίας.

Την ίδια στιγμή, παράλληλα με τη δική μας απεργία πείνας, διεξάγεται απεργία πείνας και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών όπου κρατούνται σε άθλιες συνθήκες επειδή το ελληνικό (αριστερο) κράτος τους θεωρεί λαθραίους. Εν τω μεταξύ απεργία πείνας διεξάγουν και οι κρατούμενοι του εφιαλτικού "νοσοκομείου" των φυλακών Κορυδαλλού, καθώς το νέο νομοσχέδιο είναι αυστηρότερο για πολλούς ανάπηρους κρατούμενους, καθώς ανέβηκε το όριο αποφυλάκισης για τους ισοβίτες με 80% αναπηρία από τα 5 στα 10 χρόνια. Η όξυνση της καταστολής φόρεσε το αριστερό της προσωπίο. Αυστηρότερες διατάξεις σε ένα προοδευτικό νομοσχέδιο. Όμως δεν είναι η μόνες.

Το καινούριο νομοσχέδιο του υπουργείου δικαιοσύνης αναιρεί τη δυνατότητα συγχώνευσης για αδικήματα που τελέστηκαν στην άδεια, ή ενώ είσαι κρατούμενος, εάν περιέχει βία κατά υπαλλήλου ή κρατουμένου. Ετσι αν ένας ανθρωποφύλακας σε καταγγείλει ότι του άσκησες βία, και τα "αμερόληπτα" δικαστήρια σε καταδικάσουν, καταλήγεις φορτωμένος με παραπάνω χρόνια φυλακής και κινδυνεύεις να μείνεις επ' αόριστον φυλακισμένος επειδή οι δεσμοφύλακες σε έχουν στο "μάτι".

Το κράτος έχει συνέχεια. Το ίδιο και ο αγώνας εναντίον του. Και επειδή η μνήμη είναι η σύνδεση των αγώνων του χτες και του σήμερα, τη στιγμή που δίνουμε έναν ολομέτωπο αγώνα ενάντια στην κρατική καταστολή, δεν πρέπει να ξεχνάμε την ιστορία των αγώνων στις φυλακές με αιματηρές εξεγέρσεις και απεργίες πείνας.

Τις τελευταίες μέρες παρακολουθούμε με ιδιαίτερη προσοχή τις κινήσεις της νέας κυβέρνησης και τον "τρόπο διαχείρισης" του κρατικού μηχανισμού, αλλά και τις αντιδράσεις που πυροδοτεί ο αγώνας μας στο σύνολο της δημοκρατίας τους.

Για μας ήταν δεδομένο πως ένας αγώνας με καθαρά πολιτικά χαρακτηριστικά, που χτυπάει το κράτος καταστολής στις ρίζες του, θα φέρει στην επιφάνεια όλες τις αντιφάσεις μιας "αριστερής" κυβέρνησης, γι αυτό και η επιλογή μας να δώσουμε αυτόν τον αγώνα σε μια χρονική συγκυρία όπου η λεγόμενη "λαϊκή εντολή" είναι ακόμα "νωπή". Τώρα που η προεκλογική ρητορική του Σύριζα είναι ακόμη φρέσκια στη μνήμη του κοινωνικού συνόλου και κυρίως σ' αυτούς που εναπόθεσαν τις ελπίδες τους σε ένα κόμμα που θα φέρει την "αλλαγή".

Παρ' όλ' αυτά παρατηρούμε πολύ σύντομα μια ριζική αλλαγή, τόσο σε επίπεδο ρητορικής, όσο και καταστολής, απ' την πλευρά του "δημοκράτη" υπουργού Πανούση. Δεν μπορούμε λοιπόν να αγνοήσουμε την δήλωσή του πως *"αν οι αναρχικοί θέλουν πόλεμο, τότε η αστυνομία θα κάνει τη δουλειά της"*. Και φυσικά να απαντήσουμε πως η αστυνομία πάντα έκανε την δουλειά της, καθ' εντολή της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου, και όταν άνοιγε κεφάλια διαδηλωτών, και όταν βασανίζει κρατούμενους στα τμήματα, και όταν συλλαμβάνουν χωρίς στοιχεία, και όταν κάνουν εφόδους σε σπίτια αγωνιστών, πάντα τη δουλειά τους κάνουν. Και παρ' όλες τις αριστερές φιοριτούρες, ο νέος υπουργός δεν άργησε να το παραδεχτεί και δημόσια. Υιοθετώντας κι ο Πανούσης λοιπόν ακροδεξιά επιχειρήματα, δηλώνει πως *"το πρόβλημα είναι ότι αυτοί [οι αναρχικοί] είναι η βία. [...] Οπότε διάλογος δεν πρέπει να γίνει για κανένα λόγο. Η δημοκρατία δεν κάνει διάλογο μ' αυτούς που δεν έχουν πρόσωπα"*.

Μάλλον η δημοκρατία του κυρίου Πανούση όμως κωράει στρατόπεδα συγκέντρωσης, κωράει την ομάδα Δ να τραμπουκίζει λειτουργώντας ως συμμορία (όπως έγινε την Παρασκευή 27/3 στα Εξάρχεια).

Ας θυμίσουμε τί δήλωνε ο ίδιος άνθρωπος πριν από ένα χρόνο ακριβώς, από θέση αντιπολίτευσης τότε και με τον αέρα του ακριβοδίκαιου δημοκράτη:

"Η εκ του πλαγίου υπέρβαση του Συντάγματος (λαϊκή κυριαρχία, ειρήνη κλπ.), ο νέος πολιτικός ορισμός της τρομοκρατίας ("παν ό,τι βλάπτει το σύστημα"), η τυφλή υπακοή σε μανιχαϊστικά σχήματα διαίρεσης του κόσμου (τρομοκράτες, οι άλλοι - αντιτρομοκράτες, εμείς) μας καθιστούν συνεργούς σε έγκλημα κατά της ιστορίας του ανθρώπου, ακόμα κι αν πιστεύουμε ότι την υπηρετούμε".

Να θυμίσουμε επίσης τα "δέκα ΟΧΙ" που θεωρούσε αυτονόητα ο κύριος υπουργός:

"ΟΧΙ στο αστυνομικό Κράτος εκτάκτου ανάγκης

ΟΧΙ στη δικαιοσύνη εκτάκτου ανάγκης (με στρατοδικεία κλπ.)

ΟΧΙ στην επιστροφή των βασανιστών και των

βασανιστηρίων (ιερά εξέταση κατά των τρομοκρατών και βαρβαρότητα ανάκρισης κατά πάντων)

ΟΧΙ σε ευρω-τρομονόμους ή νόμους από μπετόν, που τρομοκρατούν τους πολίτες και τα κινήματα

ΟΧΙ στους περιορισμούς των ελευθεριών και των δικαιωμάτων

ΟΧΙ στην ενίσχυση ρατσιστικών τάσεων εν είδει παράπλευρων ζημιών

ΟΧΙ στην securitomania (με θωρακισμένα σπίτια και πόλεις-φρούρια)

ΟΧΙ στην κατάλυση κάθε μορφής ασύλου προστασίας

ΟΧΙ στην κατασκευασμένη διεθνή/παγκόσμια τάξη η οποία εν ονόματι μιας Νέας Αυτοκρατορίας χαρακτηρίζει κράτη – ταραξίες (ή κράτη – τρομοκράτες), ορίζει τους εσωτερικούς εχθρούς ή ακόμα και τους βάρβαρους."

Προφανώς όλα αυτά δεν τα γράφουμε σε μία προσπάθεια να εγκαλέσουμε τις δημοκρατικές ευαισθησίες του υπουργού. Τα φέρνουμε στην επιφάνεια ξανά για να γίνει ξεκάθαρη η υποκριτική διάθεση των εξουσιαστών. Να φανεί πως από θέση εξουσίας αλλάζει και το πολιτικό σκεπτικό αντιμετώπισης των ανθρώπων που επιμένουν να αντιστέκονται στο σύστημα. Οχι λοιπόν κύριε Πανούση, βία δεν είναι ο αναρχικός χώρος, βία είναι το σύστημα που επιβάλλεται και πιέζει ασφυκτικά κάθε μορφή αντίστασης σ' αυτό. Φυσικό επακόλουθο είναι η διαμάχη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που εσείς εκπροσωπείτε, κι αυτόν που εμείς προτάσσουμε. Και το παραμύθι για το τέλος του κράτους μηδενικής ανοχής αφήστε το για τις διαλέξεις σας και τα κανάλια. Εμείς ξερουμε πολύ καλά ότι "το κράτος έχει συνέχεια" κι αυτό συνεπάγεται τη συνέχιση της κατασταλτικής πολιτικής για την αντιμετώπιση του εσωτερικού εχθρού.

Ο πόλεμος λοιπόν που επικαλείται ο υπουργός είναι ένας πόλεμος που κρατάει αιώνες, και ο ίδιος έχει διαλέξει στρατόπεδο, αυτό των εξουσιαστών, αυτών που επιβάλλουν με τη βία την

"κοινωνική ειρήνη", και δεν χωράει αμφισβήτηση σ' αυτό.

Η απεργία πείνας δεν ξεγύμνωσε μόνο την κυβέρνηση, αλλά και ένα ευρύτερο σύνολο συμπαθούντων, ψηφοφόρων και μελών της. Προφανώς δεν είχαμε αυταπάτες για την ποιότητα των αντιλήψεων και των συνειδήσεων αυτών των συνόλων, πόσο μάλλον για την ηθική τους. Αλλωστε είναι η ίδια αυτή η λογική της ανάθεσης και της αντιπροσώπευσης μαζί με την πίστη στην αστική νομιμότητα και ιδεολογία που εξέθρεψαν και καταξίωσαν τον Σύριζα στην κυβέρνηση.

Δεδομένου όμως πως η κύρια έκφραση της αντιδραστικής προπαγάνδας εκφέρεται μέσω αυτών των συνόλων και μάλιστα στη βάση μιας "ενδοκινηματικής" κριτικής, αναγκαζόμαστε να τοποθετηθούμε πάνω σε κάποια σημεία.

Η κριτική που ασκείται στον αγώνα που διεξάγεται, τόσο προς τους απεργούς πείνας, όσο και προς τον κόσμο που πλαισιώνει τον αγώνα εκτός των τειχών, βασίζεται στην ενεργοποίηση των πιο συντηρητικών και αντιδραστικών αντιλήψεων. Η εφαρμογή στην πράξη μιας δουλοπρεπούς λατρείας του κράτους ελέω της άκριτης υποστήριξης μιας κυβέρνησης που θέλει να προβάλεται ως ο φορέας της αλλαγής, έχει οδηγήσει συγκεκριμένα σύνολα στην ισοθέτηση ιδεολογημάτων που ούτε το "κράτος της δεξιάς" δεν είχε ισοθετήσει σε ανάλογες περιπτώσεις. Μεταξύ άλλων έχει γίνει λόγος για "πράκτορες", "σκοτεινά κέντρα", "λούμπεν", κτλ. Προφανώς σε αυτό το επίπεδο, η μακρά παράδοση της αριστεράς στην πολιτική και ηθική απαξίωση και απονοματοδότηση παίζει καθοριστικό ρόλο... Οι κατηγορίες αυτές αυτογελοιοποιούνται και δεν χρίζουν απάντησης. Στο φάσμα όμως των "σοβαρών επιχειρημάτων", η ίδια αυτή διαδικασία απονοματοδότησης και απαξίωσης του αγώνα, διεξάγεται καταρχήν στη βάση μιας αντίληψης που ταυτίζει το "κίνημα" (με όλες τις διαφοροποιήσεις και τις αντιθέσεις που αυτό μπορεί να περιέχει) με την κυβέρνηση (η οποία αποτελεί την θεσμική εκπροσώπηση αυτού του κινήματος) και αναπτύσσεται πάνω σε μια κουβέντα επί των στρατηγικών και των πρακτικών του κινήματος αυτού.

Κάνοντας μια συνολική τοποθέτηση έχουμε καταρχήν να δηλώσουμε τα εξής:

Αυτό που ονομάζεται κίνημα σε καμία των περιπτώσεων δεν είναι κάτι ενιαίο. Εντός του συνυπάρχει ένας γαλαξίας από πρακτικές, αντιλήψεις, στοχεύσεις και στρατηγικές. Και αν πράγματι η εκλογή του Σύριζα σε κυβέρνηση αποτελεί (και) την έκφραση και το αποτέλεσμα συγκεκριμένων αντιλήψεων και επιλογών ενός τμήματος του κινήματος (του κομματιού εκείνου που συνεχίζει να είναι προσκολλημένο στις αστικοδημοκρατικές αυταπάτες), άλλο τόσο ισχύει πως ο συγκεκριμένος αγώνας είναι η έκφραση ενός διαφορετικού τμήματος του κινήματος. Του κομματιού αυτού που έχει οριστικά και αμετάκλητα απομακρυνθεί από τις δημοκρατικές αυταπάτες.

Ήμασταν και πάντα θα είμαστε ταγμένοι στη συγκρότηση της επαναστατικής αυτής κατεύθυνσης που θα έρχεται σε ρήξη με το κράτος (ανεξαρτήτου διαχείρισης), το κεφάλαιο και τις διάχυτες κοινωνικές σχέσεις και δομές που τα στηρίζουν και τα αναπαραγάγουν. Θα είμαστε πάντα ταγμένοι στην προσπάθεια απαλλοτρίωσης των αγωνιστικών πρακτικών από την ανάθεση και τις διαμεσολαβήσεις, στην αυτοργάνωση των και οριζόντια ανάπτυξη των αγώνων προς μια ανατρεπτική κατεύθυνση.

Οι κατηγορίες για "λεονταρισμούς", πως διεξάγουμε ένα "βολικό", "εύκολο" και "αχρείαστο" αγώνα, εν όψη των προθέσεων της κυβέρνησης, καταρρέουν από την πρόσφατη μνήμη, από την ιστορική μνήμη, από την καταγεγραμμένη μνήμη των αγώνων, από τις διώξεις, από τις φυλακίσεις, από τις νίκες και τις ήττες των αγώνων όλα αυτά τα χρόνια που μπορεί να μην υπήρχε "κυβέρνηση της αριστεράς" όμως, όπως και σήμερα υπήρχε καταπίεση, εκμετάλλευση, καταστολή και ιδεολογική επίθεση της κυριαρχίας. Οι κατηγορίες αυτές τέλος καταρρέουν από την ίδια την επίπτωση του αγώνα στα σώματα των απεργών, από τις διώξεις των συντρόφων που στήριξαν και πλαισίωσαν

αυτον τον αγώνα.

Εν τέλει, αν ο αγώνας αυτός υπονομεύει κάτι, αυτό είναι η διαδικασία αφομοίωσης, ενσωμάτωσης και αφοπλισμού των δυναμικών αυτών που αναπτύχθηκαν τα τελευταία χρόνια. Αυτό που υπονομεύει είναι η διαδικασία κατακερματισμού, αποσυμπίεσης και άμβλυνσης των αιχμών αυτών που έθεσαν οι αγώνες που διεξήχθησαν και διεξάγονται.

Και όσον αφορά την κινδυνολογία και τους εκφοβισμούς για την πιθανή επέλαση του φασισμού αν δεν "συμμορφωθούμε" και στηρίξουμε την προσπάθεια της "αριστερής κυβέρνησης", έχουμε να απαντήσουμε πως η επέλαση του φασισμού έρχεται πάντα μετά την ήττα των μαχητικών κοινωνικών κινημάτων, όταν αυτά έχουν παραλύσει και αφοπλιστεί απ' τη δημοκρατία, τα αριστερά κόμματα και τους μηχανισμούς τους. Έχουμε να απαντήσουμε πως αυτή η διαδικασία έχει συντελεστεί ήδη, όλα τα προηγούμενα χρόνια καπιταλιστικής ευδαιμονίας και δημοκρατικής καύνωσης, πως ο φασισμός είναι το παρόν και ονομάζεται κράτος ασφάλειας και καθεστώς έκτακτης ανάγκης.

Πέρα όμως απ' τους τρυγμούς που έχει προκαλέσει στο εσωτερικό του Σύριζα η απεργία πείνας, βλέπουμε σύσσωμο τον ακροδεξιό συρφετό να βγαίνει και να μιλάει για διαπραγματεύσεις βουλευτών με τρομοκράτες, για καθάρματα που δεν πρέπει να βγουν από τη φυλακή και άλλα ευφάνταστα!

Για το απότοκο του Εβερτ (Τ. Κουίκ), δεν χρειάζεται καν να μιλήσουμε, η πορεία κάποιων ανθρώπων μιλάει από μόνη της. Δεν αξίζει να ασχοληθούμε με τις καρικατούρες του πολιτικού συστήματος. Παράλληλα όμως με τις ακροδεξιές κορώνες από διάφορους μαϊντανούς των τηλεοπτικών καναλιών, βλέπουμε και την Ντόρα Μπακογιάννη να ωρύεται για την αποφυλάκιση του Σάββα Ξηρού και για δήθεν ευνοϊκή μεταχείριση απέναντι σε τρομοκράτες από την κυβέρνηση. Εδώ λοιπόν θέλουμε να κάνουμε μια παρένθεση καθώς η κυρία Μπακογιάννη έκανε και μαθηματικούς υπολογισμούς για τα χρόνια φυλακής που έχει βγάλει ο Σάββας σε σχέση με τα εγκλήματα που έχει κάνει.

Για την ιστορία λοιπόν, κατά τη διάρκεια της επταετίας 67-74, δολοφονήθηκαν (επίσημα) 88 άνθρωποι από τους βασανιστές της χούντας, ανάμεσα τους αθώοι, πολιτικοί κρατούμενοι, μέχρι και ανήλικα παιδιά όπως ο 15χρονος Βασίλης Πεσλής που δολοφονήθηκε στην πλατεία Αττικής. Παράλληλα χιλιάδες άνθρωποι οδηγήθηκαν στις φυλακές και τις εξορίες.

Το 1990 και επί πρωθυπουργίας του πατέρα της κ. Ντόρας, ο ίδιος ο πατέρας της πρότεινε την αποφυλάκιση των πρωτεργατών της χούντας, μια κίνηση που είχε αποσπάσει και τη συγκατάθεση του τότε προέδρου της δημοκρατίας Κωνσταντίνου Καραμανλή. Μάλιστα η τότε κυβέρνηση επικαλούμενη ανθρωπιστικούς λόγους, αποφυλακίζει τον Παττακό λόγω ανήκεστου βλάβης της υγείας του. Εξι χρόνια αργότερα για άλλη μια φορά ο πατέρας της κ. Ντόρας ζητάει από το βήμα της βουλής την αποφυλάκιση των χουντικών.

Αυτά όμως είναι μάλλον φιλά γραμματα για τον πολιτικό συρφετό που εξακολουθεί να στηρίζει τα ακροδεξιά μορφώματα. Οι φιλοχουντικές απόψεις του μπαμπά γαλούχισαν όχι μόνο τα παιδιά του αλλά και ένα μεγάλο κομμάτι του πολιτικού κόσμου.

Οι πραγματικά επικίνδυνοι όμως για το πολιτικό σύνολο, κυκλοφορούν ελεύθεροι και μάλιστα πολλοί απ' αυτούς κάθονται στα έδρανα της βουλής.

Είναι όλοι αυτοί που τα ονόματά τους γεμίζουν τις λίστες Λαγκάρντ, που εμπλέκονται στο σκάνδαλο της Siemens. Είναι οι "Τσουκάτοι" και οι "Μαντέλιδες", όλοι αυτοί που αποδεδειγμένα έχουν πάρει τεράστια ποσά από μίζες και παρ' όλα αυτά συνεχίζουν ανενόχλητοι το βρώμικο έργο τους.

Κι από κοντά η δικαστική χούντα, που στηρίζοντας αυτόν τον αέναο κύκλο εκμετάλλευσης και καταπίεσης, αφήνει ελεύθερους τους δολοφόνους του Καρέλι στο 12μηνο, που δίνει ένα χρόνο

ποινή στον Παπακωνσταντίνου, ενώ ταυτόχρονα μοιράζει χρόνια φυλακής σε μετανάστες, πρόστιμο 5000 € σε όσους πωλούν κουλούρια χωρίς άδεια.

Είναι οι αξιωματούχοι της νέας συγκυβέρνησης που μπορεί να νόμιζαν ότι με τους αφελείς διαπραγματευτικούς ελιγμούς τους θα κάνουμε πίσω, και γι αυτό μας κάνουν πόλεμο φθοράς κάνοντας υποχωρήσεις με το σταγονόμετρο. Αυτοί που υπόσχονταν αντικατάσταση της αστυνομίας με λαϊκές πολιτοφυλακές, τώρα προστατεύουν τα δημαρχεία Συριζαίων δημάρχων με τα ματ για να μην καταληφθούν, αυτοί που διαμαρτύρονταν για το κλείσιμο της Ερτ, πατάνε το σήμα όταν καταλαμβάνεται ο σταθμός τους, αυτοί που είχαν σημαία το πανεπιστημιακό ασυλο το κυκλώνουν με τα ΜΑΤ και εκβιάζουν καταληψίες με επέμβαση, αυτοί που υπόσχονταν αυξήσεις στους μισθούς αυξάνουν τους φόρους. Οι κουστουμάτοι αστοί πολιτικοί με τους παχυλούς μισθούς που κυκλοφορούν με τα βουλευτικά αυτοκίνητα ενώ υποκρίνονται ότι μάχονται για τα συμφέροντα του προλεταριάτου, νομίζουν ότι μπορεί να αξιοποιήσουν πάνω μας την εμπειρία τους ως διαμεσολαβητές των αγώνων, αλλά ξεχνούν ότι εμείς είμαστε οι προβοκάτορες που δεν μπήκαμε στο μαντρί τους.

Εμάς λοιπόν θα μας βρίσκουν πάντα απέναντί τους, όχι γιατί "είμαστε η βία", αλλά γιατί παλεύουμε για την ανατροπή της καθημερινής φθοράς που επιβάλλει το σύστημα που υπηρετούν. Ο αγώνας μας είναι διαρκής και στοχεύει κάθε πτυχή αυτού του σάπιου κόσμου.

Βλέποντας λοιπόν ότι και η νέα ηγεσία του υπουργείου Δικαιοσύνης ακολουθεί μια πολιτική εξόντωσης, τοποθετώντας την ψήφιση του νομοσχεδίου σε αόριστο χρόνο, ξεκαθαρίζουμε το εξής: Οι αντοχές μας εξαντλούνται μαζί με τον αριστερό σας μανδύα. Κάθε μέρα σε απεργία πείνας είναι μια επιβεβαίωση πως η δημοκρατία όχι μόνο εκδικείται, αλλά και στοχεύει στην φυσική εξόντωση των πολιτικών της αντιπάλων. Εμείς δεν υπάρχει περίπτωση να σταματήσουμε τον αγώνα μας αν δεν δικαιωθούν τα αιτήματά μας.

ΥΓ1. Χαιρετίζουμε τις δεκάδες δράσεις αλληλεγγύης με όλα τα μέσα που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της απεργίας μας. Οι παρεμβάσεις, οι καταλήψεις, οι εμπρησμοί και οι πορείες μας δίνουν δύναμη να συνεχίσουμε και σπάνε την οργανωμένη σιωπή αριστερόστροφων και δεξιόστροφων ΜΜΕ. Αλληλεγγύη με τις/τους 4 συντρόφισσες/συντρόφους που αρνούνται την ομηρία της παρουσίας σε αστυνομικό τμήμα ως στάση αντίστασης στο καθεστώς του κουκουλονόμου. Η σκέψη μας δίπλα στους συντρόφους σε όλον τον κόσμο που σήμερα δρουν σε ένδειξη αλληλεγγύης στην απεργία πείνας στην Ελλάδα.

ΥΓ2. Ο εισαγγελέας της φυλακής Κορυδαλού Νικόλαος Ποιμενίδης για άλλη μια φορά έχει δώσει εντολή εξαναγκαστικής σίτισης στον σύντροφο Φοίβο Χαρίση. Οι γιατροί του νοσοκομείου Αττικόν τσέκονται στο ύψος των περιστάσεων και αρνούνται να λειτουργήσουν σαν βασανιστές του σωφρονιστικού συστήματος.

ΥΓ3. Αλληλεγγύη με τους συντρόφους Κώστα Γουρνά και Νίκου Μαζιώτη, με τους αγωνιστές από την Τουρκία και τη στήριξή μας στον κοινωνικό κρατούμενο Γιώργο Ιγγλέση που συνεχίζουν την απεργία πείνας ενάντια στο καθεστώς εξαίρεσης.

ΥΓ4. Η δολοφονική απόφαση του δικαστικού συμβουλίου να παραμείνει η σύζυγος του Γ. Τσάκαλου προφυλακισμένη την ώρα που ο απεργός πείνας Μ. Νικολόπουλος είναι στα όρια της ανακοπής, δεν αφήνει άμοιρη ευθυνών την κυβέρνηση, η οποία πεισματικά αρνείται να εφαρμόσει

την προεκλογική της εξαγγελία για κατάργηση του τρομονόμου. Υπενθυμίζουμε πως βάση αυτού του εκτρωματικού νόμου διώκονται και οι συγγενείς των μελών της ΣΠΦ. Επίσης ευθύνη έχει και ο Τσίπρας προσωπικά που τοποθέτησε πρόεδρο της δημοκρατίας (τον μόνο που μπορεί να δώσει λύση σε τέτοιες έκτακτες περιπτώσεις) τον ηθικό αυτουργό της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Δίκτυο αγωνιστών κρατουμένων

*Οι απεργοί πείνας Αντώνης Σταμπούλος, Τάσος Θεοφίλου, Φοίβος Χαρίσης, Αργύρης Ντάλιος,
Γιώργος Καραγιαννίδης, Γρηγόρης Σαραφούδης, Ανδρέας-Δημήτρης Μπουρζούκος, Δημήτρης
Πολίτης, Γιάννης Μιχαηλίδης*